

BOR ERIKA

Homogének kontra heterogének

Adott egy heterogén személy, történetünk főszereplője, akit élete formált heterogénre. Történt ugyanis, hogy sok-sok évvel ezelőtt, először kitanulta a cipőfelsőrész-készítő mesterséget. Majd jött a válság, ami miatt feladni kényszerült kilenc éven át gyakorolt hivatását, s így elsajátította a kazánkovács szakma összes fortélyát.

Mondták néki, túl homogén. Tud váltani más irányba, még akkor is, ha kilenc évig ezt a szakmát járta? – kérdezték.

– Ha csak ez a baj, tanulok én – gondolta.

Utána lehetőségek jöttek-mentek, újabb és újabb mesteri címmre tett szert. Pár embernek szúrta a szemét, hogy „*Teh, nézzed mán! Ennek semmije, és mindenhez ért... Nekem van három mesterlevelem, oszt mégse viszem...*”

Máshol éppen ennek ellenkezőjébe botlott. Aztán jöttek csak az igazán nagy gondok. Hogy legyen én egyszerű alkalmazott, cipőfelsőrész-készítő kisiparos, kazánkovács mesterséggel, amikor a főnöknek még csak egy mesteri levele sincsen.

Viharok tomboltak az országban. Erről fűjt, arról esett. S mindeközben az is megesett, hogy egyszer-kétszer fejére esteledett. Napközben tanult és dolgozott, éjjel pedig gondolkodott.

– No, de sebj! – gondolta hősünk felkopott állal. Kimegyek hát idegenbe szerencsét próbálni.

Erre is járt, no meg arra is, míg egy szép napon megtanult spanyolul. Ha olykor el-eltévedt, mindig a tanult nyelven kért, és kapott segítséget.

Egyszer homogén országban őkegyelme elé fáradt, ki azt mondá néki, hogy „*túl heterogén személy... túlságosan sok mindenhez ért, és az a típus, aki ha idegenben eltévedne egy euróval a zsebében, nem tudná, mit tegyen...*”

– Uram! Már nemegyszer eltévedtem külhonban, de mindig megkaptam az eligazítást spanyol nyelven – felelte csendesen. A másik féktelen dühre gerjedt, ki az, aki képes szavahihetőségét megkérdőjelezni? NEKI MINDIG IGAZA VAN! S Ő ITT A LEGOKOSABB!

– Elnézést, ha megbántottam volna – fejezte be heterogén főhősünk a beszélgetést.

– Ne tegye! Mindez csak a személyiségéből fakad – ütött szavával a másik még egy jó nagyot. (= A fene vigye el, hogy ez ilyen sok mindenhez ért, és még alázatos is!)

Szerepek: dolgozó ember, tanuló, házastárs, szülő, szerető, s most itt egy álláskereső. Már kívülről fújta, az élet megtanította véle, hogy a heterogén személy mindig több eséllyel indul az életben – akár egy euróval a zsebében még idegenben is –, mint azok, akik homogén lényként egysíkú gondolkodásmódjukkal a heterogének ellen érvelnek. Irigyek.

Ismertem egy lányt, aki homogénként annak idején talán éhen halt volna. A külső környezet kényszerítette arra, hogy változzon és váltsón. Ha egy szakmád van (homogén vagy), az a baj, ha több szakmád van (heterogén vagy), az is baj.

Ha van kalap a fejedben az a baj, ha nincs kalap a fejedben az is baj...

Állásinterjú

...egy kis zsenge a korábbi évek tapasztalatából némi iróniával fűszerezve...

Jó napot kívánok! Bor Virág vagyok Csajágaröcsögéről. Az Önök állásinterjújára jöttem. Olvastam a kritériumokat, és minden elvárásnak maximálisan megfelelek.

Húszéves pályakezdő vagyok, harmincéves szakmai tapasztalattal. Ha kell, szárnyakat növesztek, ha szükséges, a föld alatt

vakondként közlekedem; mint egy denevér, úgy látok a sötétben. Így ebben a válságos időben nekem villany, sőt még a bejáráshoz benzin sem kell.

– Rendben. Ke-cseg-te-tő ajánlatok. Ez engem motivál, hogy esetleg alkalmazzam önt – a későbbiek folyamán.

– Protekciója van-e? – tette fel a lényegre törő kérdést (bajszát pödörgetve) Kis úr, a munkáltató.

– Nincsen, uram! – felelte alázattal az esetleges női munkatárs.

– Az baj! A mai világban egy sem viszi sokra nélküle! Szerzzen be egyet! – adta ukázba a másiknak az aprócska terméktű ember, a felettes. Hát érettségije? – szegezte neki gorombán a következő kérdést.

– Alássan jelentem, hogy van.

– Komoly gond. Nekem ugyanis nincs. És hát... valljuk be, hogy is mondjam...

– Akkor nincs – felelte alázattal a kis hölgy. Az évek során volt ideje kitapasztalni, hogy nem lehet képzetesebb a főnöknél. Ilyenkor kénytelen volt letagadni a képesítéseit.

– Gyermeke?

– Kettő.

– No, az baj! A gyerekek sokat betegeskednek.

– Akkor nincs egy sem, uram!

– Az is baj! Az ország népessége fogyóban. Még valamit. Miért öltözködött így ki?

– A tiszteletet szerettem volna megadni magának. S egy korábbi interjú kapcsán megszólták az öltözetemet, hogy nem túl elegáns...

Látom, hogy itt sem fogok megfelelni az irreális követelményeknek, uram... – adott hangot Virág a lelke mélyéről kikívánkozó gondolatának.

– A fene egye meg! Értetlenkedik, mint az összes többi! Kisasszony, az ég szerelmére, értse már meg végre, a törvény... az TÖRVÉNY! Itt nincs becsület, meg demokrácia! – reagálta

dühösen a cég feje. Majd búcsúzóul ukázba adta neki a következőket:

1. Hátszél nélkül nincs állás!
2. Amennyiben heterogén az illető, az a baj, s ha homogén... hát az is baj!
3. Nem lehet képzetesebb egy ebnél, de ne legyen nála képzetlenebb!

Volt ideje kitanulni, és hát ki is dolgozott fejben számos projektet az állásinterjúkon bekövetkező végzetes hibák elkerülésére. No, de ez most egy különleges helyzet volt.

Köszönöm a bátorítást, s hogy ráébresztett arra, nem szerény személyemmel van a baj! A konklúziót levontam belőle, s e tapasztalat hasznát igyekszem kamatoztatni a későbbiekben.

„A fény harcosa” – részlet

Minden új nap egy új élet. S minden újszülött egy leendő fényharcos, aki kitartóan küzd az életben maradásért. Tudja, hogy egy életet kapott, amit nagy becsben kell tartania. S ha olykor hibázik is, azt időben felismeri, és igyekszik minél hamarabb korrigálni. Ebből okulva pedig nem követi el kétszer ugyanazokat. Tiszteli embertársait, és segít a rászorulókon. Nem foglalkoztatja, hogy másoknak mennyivel jobb, vagy könnyebb, s hogy ő maga miért van jelen a világban, csak él, küzd, boldogságot kap, és örömet szerez másoknak. Mosolyog, még akkor is, ha legbelül valami nagyon fáj. Soha nem tesz olyat másokkal, amiről tudja, hogy neki is fájna, ha vele tennék. Barátkozik, de ugyanakkor távolságot is tart. Édesanyját Istenként tiszteli, hiszen tőle kapta az életet. Igyekszik megfelelni a szüleinek, majd a tőlük tanultak alapján beilleszkedni a társadalomba. Képes a jót meglátni, s a rosszat elkerülni, legyőzni. Nem utolsósorban követi szívét, melynek helyes döntését jó tetteivel is igazolja.